

המעלה השביעית: הפלי מצרף מה שבתוכו לקדש - האם זהו דין תורה או דין מדרבנן? / דף כג :

מה מקור הדין? רב חנין: **כף אֶזוֹת עֶשְׂרֵה זָהָב בְּכֶלֶא קְטֹרֶת** - הכתוב עשאו לכל מה שבכף - אחת.

משך חכמה: מכאן יליף בחגיגה צירוף, שהכלי מצרף, ופירושו, דהכלים הם שקידשו קדושת הגוף לכל הני ומשיניהם מלאים סולת בלולה בשמן - אין ילפותא, דשמן הוא מחבר לחלה, ולפסול בטבול יום. רק מכף קטרת, דהא יבש הוה ואיך נתקדשו הסממנים המונחים באמצע הכלי מלמעלה... וזה שדייקה התורה כף אֶזוֹת, דכל המונח בתוכה - מתייחס אל הכף ודבר אחד הוה.

אף דכתיב: 'קֶעֶרֶת כֶּסֶף אֶזוֹת! הַתֵּם הוּא לַמִּנְיִן, וְלֹכֵךְ כְּתִיב בְּרִישָׁא חוּמַר הַדְּבַר - 'קֶעֶרֶת כֶּסֶף אֶזוֹת' - ואח"כ המניין, והכא כתיב 'כף אֶזוֹת' והדר החומר - 'זָהָב', וכך היה צריך לומר: 'כף זהב אחת עשרה', [לפי שמשקלה עשרה של כסף, עיין ספרי ורש"י], ולכן בכללי כתיב: 'שְׁלוּשִׁים וּמֵאָה הַקְּעָרָה הָאֶזוֹת כֶּסֶף', והדר כתיב: 'כֶּפֶת זָהָב (חומר) שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה (המניין), עֶשְׂרֵה עֶשְׂרֵה הַכֶּף בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ'. ולא כתיב: 'הכף האחת' כמו בקערה, דאחת כתיב לדרשה.

למדנו מפסוק שכלי מצרף דברים בדרגת קודש להיחשב יחידה אחת. הלימוד מפסוק נותן לדין תוקף של דין תורה.

העיד רבי שמעון בן בתירא	הוסיף רבי עקיבא	
על אפר חטאת [שמונה בכלי] שנגע טמא [בדרגת ראשון לטומאה] במקצתו - שטמא את פלו.	על הסלת ועל הקטרת והלבונה והגחלים [המונחים בכלי] שנגע טבול יום [טומאתו קלה יותר מראשון לטומאה] במקצתם - שפסל את פלם.	משנה בעדויות
אפר חטאת אינו קודש, כי לא קרב על גבי המזבח.	כל אלו קרבים על גבי המזבח והם בדרגת קודש. רבי עקיבא מוסיף על הדין הקודם, משמע שגם תוקף הדין של רבי עקיבא מדרבנן בלבד.	קושיית רב כהנא על רב חנין מתוך המשנה בעדויות
כלי מצרף קודש שבתוכו מדין תורה, כלימודו של רב חנין	מדין תורה כלי מצרף רק קודש שצריך להיות בכלי שרת כדי להתקדש (קטורת ומנחה לפני קמיצתן). חכמים תקנו שכלי מצרף גם קודש שאינו צריך להיות בכלי שרת (שיירי המנחה), ואלו הדברים שציון רבי עקיבא בדינו.	תירוצו של ריש לקיש בשם בר קפרא
תינח הסלת צריכה להתקדש בכלי לפני קמיצה. אחרי קמיצה שיירי המנחה אינם צריכים להתקדש בכלי. הקטרת והלבונה מאי איכא למימר? אין להן שיריים, חייבות להתקדש בכלי לצורך הקטרה במזבח		קושיה
מדין תורה, רק כלי שיש לו בית קיבול - מצרף מה שבתוכו. חכמים תקנו שגם כלי ללא בית קיבול יצרף מה שבתוכו לענין קבלת טומאה. רבי עקיבא לימד שהקטרת והלבונה שהונחו על כלי שטוח - מצטרפים להיחשב יחידה אחת.		תירוצו של רב נחמן

רב חנין	רב חייא בר אבא
תוקף הדין מדאורייתא, כי נלמד מפסוק	תוקף הדין מדרבנן, כי הוא מבוסס על עדותו של רבי עקיבא. הפסוק - לאסמכתא בלבד.

המעלה השמינית: השלישי בתרומה פסול. הרביעי בקדש פסול / דף כד.

מחוסר כיפורים: השלב האחרון בתהליך טהרתם של זב, זבה, יולדת ומצורע מחייב הבאת קרבן כפרה. כל עוד לא הביאו את קרבנם הם נקראים מחוסרי כפרה. בשלב זה עדיין נותרה עליהם טומאה קלושה שמונעת מהם להיכנס אל המקדש וכן מונעת מהם לאכול קרבנות. עם זה, הם מותרים באכילת תרומה.

המקור למעלה השמינית - קל וחומר (תקפו כדין תורה)

קודש (חמור)	תרומה (קלה)	
אסור באכילתו	מותר באכילתה	מחוסר כיפורים
נטמא	נפסלת	שלישי לטומאה
<p>דיו לבא מן הדין להיות כנידון - בכוחו של קל וחומר להעתיק דין מן העניין הקל אל העניין חמור, אך לא לחדש דין בעניין החמור.</p> <p>מכח הקל וחומר אפשר להעתיק אל בשר הקודש דין שלישי לטומאה, אך לא לחדש שנוהג בקודש דין רביעי לטומאה!</p>		קושיה על הקל וחומר
<p>דין שלישי לטומאה בקודש נלמד כבר מפסוק: "והבשר אשר יגע בכל טמא - לא יאכל, בַּאֵשׁ יִשָּׂרֶף". גם בכוחה של טומאה קלה לטמא בשר קודש.</p>		יישוב הקל וחומר
<p>"וְכָל כְּלֵי חָרֶשׁ אֲשֶׁר יִפֹּל מֵהֶם אֶל תּוֹכוֹ, כָּל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ - יִטְמָא". שרץ מת - אב הטומאה. הכלי - ראשון לטומאה. המאכל - שני לטומאה</p>		מהי דרגת טומאה קלה?
<p>"והבשר אשר יגע בכל טמא - לא יאכל" בשר קודש שנגע בשני לטומאה נאסר באכילה כי הפך לשלישי לטומאה מכאן שדין שלישי לטומאה נלמד מפסוק. הווי אומר שהקל וחומר פנוי ללמד דין רביעי לטומאה בקודש.</p>		הדין הנלמד מן הקל וחומר